

Sığıntı Değilim Bu Dünyada

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Eylül 2014

Sanrısız yarınlarla ve sancılı iç yakan korkularla sarılmışken nüksetti sessizlik bir kez daha. Alışmış olmalıydım, desem de ölüm sessizliği yankılanıyor göğüs çeperimden dışa vuran garip bir tezahür ile.

Anlamak adına tüm çırpınışım diye bir kaygı da taşımaz oldum artık hele ki bitiminden sonra o sayısız kişilik ve donanımlı ama tek yankılı ve yanılısama yüklü hikâyenin. Hak etmediği ne varsa duydu mu insan kolaylıkla vazgeçebiliyor kendinden geçmemek adına. Herkes terk etti, gittiler bir yere kendi yollarında koşturup dururken. Demek ki en doğal hakkım yolumu çizmek.

Son repliğimi en baştan söyledim ömür boyu. Sandım ve yanıldım. Sandığım sadece sandığımdan çıkarmam gerekenleri telaşla çıkarıp, yığmaktı gözlerinin önüne.

Sanan sadece benmişim oysa. Olsa olsa bir sanrı kabul etmekte acele ettiğim.

Ne telaşlıyım bir o kadar tembel yeri geldi mi.

Bunu yansıtmak bile külfetmiş meğer. İçten pazarlıklı olmam gerçeğini de işte tam da bu noktada öğrendim.

Tamamen deneme-yanılma yöntemi. Tıpkı bir yap-bozun parçalarını yerleştirmek gibi. Kendimi çözme gerekçem çok işe yaramış gibi bir de çözmeye kalkıştıklarım...

Tehir ettim artık bu seçeneği.

İştirak eden tüm duygularım... Sözüm size. Ne vardı bu denli bonkör olacak. Ne zaman eşlik ettiler ki bize. Olsa olsa yemek, yerden yere vurmak.

Yorgunuz: Bedenim değil ruhum. Ama şikâyetçi değilim asla. Üstüne üstük teşekkür borçluyum. Gizli saklı ne çok veri elde ettim. Bencil olmadığımı öğrendim ve sevgide cimri onca insan tanıdım. Değil sevmekten aciz kendini yok sayan ama buna rağmen üstün gören.

Ne yaman çelişki: Hem benliğini sevmeyeceksin hem de üstün göreceksin. Kabulüm ya da değil bu da önemli değil artık. Herkes kendinden mükellef neticede.

Sızıntısı sürse de dışa vurumun kararımı verdim bir kez.

Duysam da imkânsızın alaycı yankısını bastırabiliyorum artık o münafık çağrışımını sonun başlangıcında ne birikmişse.

Katkısı da olmadı değil bu tuhaf seyrin. Önce acıttı derken yaktı ve terk etti terk etmemek adına zikredileni.

En çok kendimi seviyorum. En çok hayatı seviyorum. En çok da o çocuğu.

En çok sevdiğimi sandığım hatta sevdiğim kim varsa bir yanılsamadan ibaret... Kimin umurundaydı ki. Umurumda değil artık. Günahkâr ve yalıtılmış bir seyir yerine durağan ve yanıp sönen ışıklarla çevrelenmiş uzun bir tünel.

Zikretmiyorum da artık suç kelimesini. Suç değil ki hissetmek hem de en derinden.

Yalanı da zikretmemiştim bir kere dahi. Ne yazık ki bana geri dönümü yıkıcı ve yakıcı oldu. Yalanla örülü dünyalar bana göre değil.

Denilenin de ötesi tuhaf bir ikilem idi sarıp sarmalayan.

Sıkıyönetim ilan ettim sayfalara. Kapatım tüm boş sayfaları ve inkâr ettim yanıldığımı bile bile.

Göz göre göre acılar eklendi zincirleme. Nasıl da önem vermişim önem arz etmeyen o içi boş görüntülere kendimden çok üstelik. Mühim ya da değil çoğuna göre... Ne fark eder ki harici güçlerin yansımaları. Benim ışığım her halükarda aydınlatırken kendi yolumu ne fenere ihtiyacım var ne ekstra donanıma.

Sığıntı değilim bu dünyada. Olsam olsam ben de etten kemikten ve bir ruhtan ibaretim. Eksilerim ve artılarım bana dair... Yüreğim bana ait. Duygularım bitimsiz ve ihlalsiz. Hayallerim var hem de sonsuz. Bulutlar pür-i pak ve uzağında da değil üstelik en az benliğime duyduğum yakınlık kadar. Yalın, somut ve tamamen gerçek...

Ya, sizler gerçek misiniz bu kadar yakın dururken yıldızlar kadar uzak. Adımı zikrettim farkına varmadan. Yoksa ben de bu denli uzağında yakın ulaşılmazlıkların...